

Cố chấp

Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bất chấp yêu nhau đi”)

Khi yêu thật sự có thể bất chấp tất cả sao? Không hề. Bởi ngoài tình yêu còn có những điều khác nữa ngăn cản.

Khi yêu thật sự có thể bất chấp tất cả mà đến với nhau chứ. Nói rất đơn giản, như để thực hiện được lại là một điều quá khó. Bởi trong cuộc sống này không chỉ có tình yêu mà còn có tình cảm gia đình, tình bạn và cả sự cố chấp ngay chính trong trái tim mỗi người.

Cuối thu, sáng sớm, không khí se lạnh, lớp sương mù bao trùm trong không khí, choàng lên cảnh vật lớp áo choàng mờ ảo.

- Haizz... aizz... zz!

Nó vươn vai, thở một hơi dài, sau đó tiếp tục đi trên con đường dài quen thuộc.

“Kít” Tiếng phanh xe chói tai vang lên ngay bên tai, nó giật mình, nhưng vẫn tiếp tục bước đi, tỏ ra không vấn đề gì. Chiếc xe vẫn lặng lẽ đi ngay bên nó, kề sát vào người nó, thậm trí nó còn nghe thấy âm gió từ tiếng cười của người ngồi trên chiếc xe kia. Thấy vậy, nó bước đi nhanh hơn, trái tim đập liên hồi, sợ hãi và gấp gáp.

- Này, Trần Diệu Hương, cậu đang chạy chốn cái gì vậy hả.13428709

Nam vừa nói vừa cười, cậu túm vào chiếc ba lô của nó, lôi nó lại.

Nghe giọng nói quen thuộc, nó nhanh chóng quay người lại, mở to mắt kinh ngạc nhìn người con trai ngồi trên chiếc xe vẫn bám theo nó từ nãy tới giờ.

- Cậu làm mình thót tim luôn.

Nó nói, đưa tay lên vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm.

- Cứ tưởng...

- Tường gì, tường bờ có anh nào trêu trọc à.

Nam nói, nở nụ cười rất đổi bình thường, nhưng trong mắt nó, nụ cười này nghe có vẻ chế giễu.

Nó đánh mạnh vào vai cậu bạn, hứ một cái sau đó lại cười một cách xuề xòa.

- À mà sao hôm nay Nam lại đi lối này– Nó nói, chỉ vào con đường đối diện, vẻ mặt khó hiểu.

- Thì đi đón Hương nè. – Cậu nói, nở nụ cười tinh nghịch. – Cơ mà vào nhà mẹ Hương lại nói Hương đi rồi làm Nam đập hụt cả hơi luôn.

Chăm nhú nhìn vào nụ cười kia, nó nhăn mặt, tỏ vẻ nghi hoặc.

- Có gì đâu mà tỏ ra kinh ngạc thế, trước kia mình và Hương vẫn thường xuyên đi cùng không phải sao.

Nói đến đây, giữa cả hai giống như tồn tại một khoảng cách, một khoảng cách vô hình mà dù nó hay Nam cố gắng quên đi suốt gần 1 năm nay đều không thể quên được.

- Ừ thì vậy, nhưng lâu rồi... Hay là có mục đích gì, muốn tán em nào trong lớp mình phải không.

Nó mở to mắt, nháy nháy và kề sát mặt mình vào mặt Nam, xua đi khoảng cách vô hình kia.

Trước hành động của nó, Nam hơi ngây người ra, mặt dần đỏ bừng lên, tim đập loạn nhịp. Cậu dựng người nó thẳng lên.

- Ủm, muốn tán cậu đấy. Vậy có đi học không.

Nam cốc vào đầu nó, nói nửa thật nửa đùa.

Lần này đến lượt nó ngây người, lảng tránh câu nói của Nam, nó nhảy lên sau xe, thúc vào lưng cậu.

- Đi thôi không muộn mất.

Trên còn đường trải dài hai hàng cây xanh, chiếc xe đạp một lần nữa trở về hồi ức của quá khứ, một lần nữa để không còn đơn độc.

Cũng trên con đường ấy, vào một buổi sáng mùa thu như ngày hôm nay, đã từng có hai chiếc xe luôn luôn song song với nhau, chạy dài trong tiếng cười đùa.

- Á, chạy chậm thôi, hai người muốn đua xe thì trừ em ra – nó ôm chặt Nguyên, hét lên

Nam nhìn nó ngồi sau xe Nguyên, nở nụ cười với Nguyên, vẫn không ngừng tăng tốc độ.

- Anh nên chịu thua đi, sau lưng anh còn có một con lợn ỉn nữa đấy.

- Á, con lợn ỉn hả. – Nó với tay, vỗ mạnh vào vai Nam.

- Chết chưa, ai bảo em dám động vào lợn ỉn nhà anh

Nguyên nói, quay đầu về phía sau nháy mắt với nó.

- Anh nữa. - Nó nhõng nhẽo, véo tai Nguyên, hại anh thua Nam trong lần thách đấu này.

Nam nhìn anh trai mình cùng người bạn thân thiết nhất của mình vui cười bên nhau, cậu chỉ nở nụ cười buồn. Bởi người con gái kia, không chỉ là bạn thân, là người yêu của anh trai, mà còn là người con gái trong lòng cậu đã 6 năm nay.

Hồi ức ủa về, niềm hạnh phúc, hồn nhiên một thời nay đã không còn nữa, không gian yên lặng một cách đáng sợ. Kể từ ngày Nguyên rời đi, nó và Nam cũng không còn thường xuyên bên nhau như xưa nữa. Có lẽ vì cảm giác tội lỗi khiến Nam không dám đối diện với nó, bởi vì anh trai cậu – Nguyên vì nhận ra tình cảm cậu dành cho Hương nên đã nói lời chia tay với Hương quyết định sang Nhật du học. Cậu cảm thấy, mình chính là người đã phá hủy tất cả, tình yêu của anh trai, và cả tình yêu đầu đời tươi đẹp nhất của người con gái mà cậu yêu.

Gần 1 năm qua, cố gắng tránh mặt cuối cùng vẫn không phải là cách tốt nhất.

Trái tim cậu, vẫn chỉ hướng về một người, là nó. Tình yêu kết hợp với cảm giác day dứt tội lỗi, điều cậu nên làm là bù đắp, không phải trốn chạy, thứ cậu theo đuổi, cũng không phải chỉ có tình yêu cùng những cảm giác day dứt tội lỗi kia, mà còn có tình bạn, và lòng tin của người bạn thân thiết này.

Bám vào áo Nam, đôi mắt xa xăm của nó nhìn vào khoảng không vô hạn. “Cuối cùng, mọi việc rồi cũng về đúng qui luật của nó, 1 năm rồi.” Đáy mắt nó chợt gợn qua nỗi buồn, nỗi nhớ. Mỗi tình đầu mà, luôn để lại khoảng vắng sâu nhất trong trái tim, nhưng rồi lại chỉ là một khoảng vắng, vắng động, cất giữ ở ngăn kéo sâu nhất của trái tim.

Thu lại ánh mắt xa xăm, tầm mắt hướng về tấm lưng người con trai trước mặt, đôi môi nó vô thức nở nụ cười. “Nam, cảm ơn cậu vẫn luôn bên mình, vẫn luôn nhớ đến người bạn là mình.” Đã 8 năm rồi, nó và Nam đã chơi với nhau, thân thiết, hiểu nhau được 8 năm rồi, Nam luôn ở bên nó, an ủi nó mỗi khi nó cần. Nó biết, gần một năm qua, Nam tránh mặt nó, đơn giản chỉ vì sợ đối diện với nó, sẽ khơi lại những tình cảm về Nguyên trong nó, sẽ khiến nó buồn, nó hiểu, và không trách cậu. Nhưng chắc cậu không biết rằng, gần một năm không có cậu, nó cảm thấy trống rỗng đến mức nào. Bởi với nó, cậu giống như một người anh trai vậy, tỉ mỉ, cẩn trọng từng chút một chăm sóc cô em gái nhỏ là nó. Nó mong rằng, Nam có thể bên nó mãi mãi như lúc này.

Con đường đến trường cứ trôi qua như vậy với những dòng suy tư trầm lắng. Bước xuống xe, nó vẫy tay tạm biệt Nam, chạy vào lớp của mình.

- Này Hương. – Nam dắt xe, gọi với theo nó.

Nó quay đầu lại, lắng nghe cậu bạn.

- Lúc về đợi Nam nha.

- Ừm. – Nó gật đầu, vui vẻ chạy vào lớp.

Ngày hôm nay, khúc mắc cuối cùng cũng được giải quyết. Đã có lúc, nó rất sợ, sợ tình bạn thân thiết này sẽ tan biến như bong bóng xà phòng, nhưng thật may sau một năm, nó vẫn còn nguyên vẹn như xưa, Nam vẫn vậy chưa hề thay đổi, nếu có thay đổi, chỉ là giữa hai người, còn tồn tại một khoảng cách vô hình là Nguyên, là tình yêu đầu đã đi vào dĩ vãng của nó.

Những ngày tiếp theo, nó đã không còn đơn độc ngày ngày đi trên con đường kia, nó dần quen trở lại với việc nhận sự chăm sóc từ Nam. Được cậu đón, rồi đưa, bao nhiêu tâm sự đều sẽ có người tình nguyện lắng nghe. Khi buồn, Nam sẽ lại mua kem cho nó, như thế nó là đứa nhóc con háu ăn. Những khi như vậy, nó sẽ hơi chu môi lên và rồi lại vui vẻ cười đùa với cậu.

Ở bên nó, mỗi ngày trôi qua, trái tim cậu lại càng nún sâu vào tình cảm mà chính bản thân cậu cũng đang cố ép mình phải quên đi. Yêu đơn phương, là điều đau đớn nhất, nhưng trong mối tình đơn phương này, cậu còn cảm thấy mình là người ích kỉ, ích kỉ chiếm giữ thứ đã từng và có lẽ vẫn đang là tình yêu, niềm hạnh phúc của anh trai mình.

“Nhóc con, dạo này học hành thế nào.” – giọng nói truyền đến từ một đất nước xa xôi, là tình cảm gia đình, và sự quan tâm của một người anh trai.

“Vẫn tốt, anh ở bên ấy vẫn khỏe chứ.”

“Ừ, bên này rất thú vị.” – Trong điện thoại, Nguyên cười vang.

Anh... anh còn yêu Hương không.” – Nam nói, vẫn ẩn chứa nỗi day dứt.

Đầu dây kia im lặng vài giây.

Tiếng thở dài vang lên.

“Nếu còn, vậy anh hãy trở về.”

“Thằng nhóc này, nói câu này mãi không thấy chán à. Anh ở bên này đã gặp một cô gái vô cùng tốt, tết về sẽ ra mắt cả nhà. Không biết chừng nhóc sắp có chị dâu rồi đấy.”

“Vậy thì tốt.”

” Nhóc tự lo cho mình đi, anh thấy Hương cũng có tình cảm với nhóc đấy, đừng mãi chần chừ như thế. Cúp máy đây, chị dâu tương lai của nhóc gọi rồi.”

“Chào anh.”

Tiếng thở dài một lần nữa vang lên trong không trung... rồi tan biến không dấu vết.

Thu dần qua, những dấu hiệu đông tới bắt đầu lộ rõ, trời nhanh tối hơn thường lệ, chẳng mấy chốc không gian đã bao trùm một mảnh tối đen, mờ ảo. Cầm trên tay chiếc bánh ga tô kỉ niệm 19 năm ngày cưới của bố mẹ, nó tung tăng bước vào nhà, tính sẽ cho bố mẹ một bất ngờ lớn.

- Chúng ta li hôn đi.

Hai từ li hôn rơi vào tâm trí đứa con gái mới lớn là nó, nghiệt ngã tựa như có nhát dao cửa vào trái tim không vết rạn. Chiếc bánh ga tô từ trên tay rơi xuống, rớt ra khỏi hộp, tan chảy trên nền nhà.

Bố mẹ li hôn, điều chưa bao giờ xuất hiện dù chỉ một giây trong tâm trí nó. Trong suy nghĩ của nó, bố mẹ vốn là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất mà nó từng thấy. Vậy mà giờ đây... niềm tin ấy chỉ là thứ được dựng lên, chỉ là thứ giả tạo, mà nó... là kẻ bị mắc lừa.

“Trước kia vì con nên bố mẹ mới phải chấp nhận bên nhau, bây giờ con đã lớn rồi, giữa bố mẹ cũng không thể tiếp tục được nữa, con hãy hiểu cho bố mẹ.”

Đây là lời biện minh nó nghe được từ bố, vì nó nên bố mẹ chấp nhận bên nhau, hằng ngày diễn kịch, một vở kịch ngoạn mục suốt 18 năm, bây giờ cũng vì nó, vì nó đã lớn, vậy nên cũng đến lúc họ chấm dứt vở kịch đã quá mệt mỏi này.

“Nam, cậu gặp mình được không.” – Nó khóc nếu gọi điện cho Nam.

Chưa đầy 5 phút sau, nam xuất hiện trước mặt nó, cậu vội đến mức chạy ra ngoài mà không kịp mặc áo rét.

Nhìn thấy Nam, nó không chần chừ mà ôm chầm lấy cậu.

Nam chỉ như vậy, yên lặng lắng nghe nó, cảm nhận những giọt nước mắt nóng hổi thấm vào vai mình.

- Bố mẹ mình muốn ly hôn, thì ra tất cả đều là giả dối, gia đình hạnh phúc là

lừa người. – nó nói, khóc nức lên, tay ôm Nam chặt hơn.

Như vậy, dải bày hết nỗi lòng, trong lòng nó nhẹ nhõm hơn hẳn, nó buông tay đang khoác trên cổ Nam xuống, cảm nhận sự ấm áp len lỏi vào từng góc ngách trái tim.

Lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên đôi má đỏ ửng vì khóc của nó, Nam khẽ nở nụ cười.

- Lớn rồi, còn khóc như con nít. Việc của bố mẹ, nên để bố mẹ giải quyết, cậu chỉ cần làm tròn bổn phận người con của mình vậy là được rồi.

- Ừm.

Nó thở dài, giờ mới phát hiện Nam chỉ mặc duy nhất chiếc áo sơ mi mỏng.

- Xin lỗi, cậu vội đến mức quên mặc áo rét luôn à.

Nam gượng cười, đưa tay gãi gãi đầu.

- Ai bảo có người khóc lóc thảm thiết kêu mình tới chứ.

Nó nhìn cậu, áy náy.

- Vậy chúng ta về thôi.

Nam đưa nó về nhà, trước khi về cậu vẫn không quên an ủi, nói nó đừng suy nghĩ nhiều. Nó nghe lời Nam, chuyện của bố mẹ để bố mẹ tự giải quyết, nó là con chỉ cần làm tròn bổn phận của mình, nếu cứ ngăn cản, sẽ càng khiến mọi việc trở nên phức tạp.

Đêm, gió gào thét từng đợt, mưa phùn rơi gõ lách tách. Nằm trên giường, không hiểu sao nó lại không thể ngủ được. Với chiếc điện thoại ở đầu giường, nó soạn tin nhắn gửi Nam, muốn cảm ơn cậu vì đã luôn ở bên nó, nhưng tin nhắn đến giây phút cuối cùng lại chỉ lưu vào bản nháp. Nó xoay người, ném chiếc điện thoại lên đầu giường, ép mình đi vào giấc ngủ.

Nghĩ lại cái ôm tối nay từ nó, trái tim Nam vừa hạnh phúc lại vừa trống trải, những cảm xúc cứ đan xen nhau khiến trái tim cậu cảm thấy mệt mỏi, chán

nản.

Như thường lệ, Nam vẫn đến đón nó đi học, buổi tối hôm trước đơn giản chỉ như vậy đi vào hồi ức, như một điều hiển nhiên. Trước mặt mọi người, nó sẽ vui cười, sẽ tỏ ra không hề xảy ra chuyện gì. Chỉ có trước mặt Nam, nó sống đúng với chính mình, với dòng cảm xúc trong tận đáy lòng... vẫn luôn vậy.

- Bồ và Nam đang quen nhau à.

- Quen gì chứ, bạn bè thân thiết mà.

- Bồ không nghe tin đồn ầm lên trong trường à, chúng nó thi nhau bàn tán bà bị anh trai Nam... bỏ rơi lại quay sang tán tỉnh Nam. – Nhỏ bạn nói, e dè nhìn từng cử chỉ trên nét mặt nó.

- Thật nực cười.

Nó nhếch môi cười, dù trong lòng một cảm xúc khác cứ dâng lên.

Tan học, nó vẫn đứng ở cổng đợi Nam, cố bỏ ngoài tai những lời rèm pha không đâu về mình. Nó và Nam không làm gì sai, vậy có gì phải sợ. Hôm nay, Nam ra lâu hơn bình thường, nó nhìn đi nhìn lại đồng hồ, quyết định vào lớp cậu tìm.

- Hai người bây giờ thành cặp đôi hot nhất rồi đấy.

- Hot gì. – Nam nhếch môi cười – Nếu chỉ như vậy thì tôi về trước đây.

- Khoan đã. – Khánh vỗ vào vai Nam. – Cậu định cứ như vậy mãi à, tình cảm này sẽ đi đến đâu, nếu đến một ngày Hương biết Nguyên chia tay với Hương vì biết tình cảm cậu dành cho Hương, đến ngày ấy, cậu sẽ phải đối đối diện với Hương thế nào. Mà dù hai người có yêu nhau đi chăng nữa, làm gì có chuyện người yêu của anh, lại biến thành người yêu của em chứ. Khi ba người gặp nhau sẽ rất khó xử đấy. Hãy dừng lại đi, trước khi quá muộn.

Nhếch môi cười chế giễu, Nam khẽ thở dài, vỗ vào tay cậu bạn.

- Không phải lo, tôi dám làm dám chịu.

Nam quay người, bước đi. Bước chân khựng lại, Nam ngậy người nhìn người con gái đứng trước mặt.

- Hương.

- Hương – Khánh cũng quay ra, kinh ngạc nhìn nó.

Choàng tỉnh, nó xoay người, bỏ chạy. Nó không hiểu sao, bản thân mình lại bỏ chạy như vậy, những suy nghĩ cảm xúc trong đầu cứ đan xen lẫn lộn.

“Cậu định cứ như vậy mãi à, tình cảm này sẽ đi đến đâu, nếu đến một ngày Hương biết Nguyên chia tay với Hương vì biết tình cảm cậu dành cho Hương, đến ngày ấy, cậu sẽ phải đối diện với Hương thế nào. Mà dù hai người có yêu nhau đi chăng nữa, làm gì có chuyện người yêu của anh, lại biến thành người yêu của em chứ. Khi ba người gặp nhau sẽ rất khó xử đấy. Hãy dừng lại đi, trước khi quá muộn.”

Là cảm giác bị phản bội, tức giận, hoang mang, xen lẫn bế tắc. Đối diện với Nam, quá khó với nó hiện giờ.

- Hương, nghe mình nói đã.

Nó vẫn đi, mặc kệ tiếng gọi ngay phía sau của Nam.

- Hương.

Nam tóm tay nó, kéo nó quay lại.

- Nghe mình nói đã, mình xin lỗi, mình cũng không muốn phá hủy tình cảm giữa hai người. - Nam nói, nhìn thẳng vào đôi mắt không cảm xúc của nó.

Nó quá cố chấp, quá ích kỉ và ương bướng để không nhận ra rằng, tức giận trong lòng nó lúc này, không phải vì Nam là nguyên nhân dẫn đến việc Nguyên chia tay với nó, mà vì cậu đã tránh mặt và giấu nó suốt gần một năm và rồi lại xuất hiện vào vai người bạn thân thiết luôn bên nó mọi lúc mọi nơi. Nó tức giận, vì cậu biến nó thành một con ngốc, một con đại ngốc trong mắt mọi người.

- Nhưng cậu đã làm rồi, mình đã tin tưởng cậu, nhưng cậu thì sao, cậu lừa dối

mình, dẫu mình suốt gần một năm. Hoàng Bảo Nam, mình còn tưởng cậu là một người bạn tốt, tránh mặt mình gần một năm là vì lo cho mình, sợ mình buồn, hóa ra là vì... - Nó quay mặt sang một phía, tránh khuôn mặt tràn đầy tội lỗi kia . – Tại sao người đi không phải cậu chứ.

Nghe câu nói từ nó, khuôn mặt Nam cứng đờ, tay nắm tay nó dần buông lỏng, mất lực rơi xuống.

Nhìn thái độ của Nam, nó biết mình đã nói lỡ lời, nó không hề có ý như vậy, nó định cất miệng giải thích, Nam đã lên tiếng.

- Mình xin lỗi, nếu cậu muốn, mình sẽ ra đi.

Nói rồi, Nam lướt nhanh qua người nó. Kết cục như vậy cậu đã lường trước, không quá bất ngờ, chỉ là trái tim dù chuẩn bị trước vẫn đau như vậy.

Trái tim, đã quá mệt mỏi với việc chạy theo một người, nó đã không còn sức để đuổi theo một khoảng cách quá xa như vậy. Hiện giờ, có lẽ đã đến lúc nó ngủ một giấc,... không phải để quên đi,... mà để nhớ lại, để nhìn lại chặng đường mà nó đã đi qua.

Không phản bác, nó ngậy người nhìn Nam bước đi. Một giọt nước mắt trên khóe mi khẽ rơi xuống, hòa vào khoảng không vô hạn. Trái tim, sao lại đau như vậy, sự mất mát này còn lớn hơn sự mất mát vào ngày Nguyên nói lời chia tay.

Cũng chính vì lòng tự kiêu cao hơn cả trái tim và lí trí, vậy nên kết cục nhận được chỉ là nuối tiếc và... khổ đau. Người ta nói tình yêu giống như một li cà phê đen, đắng, nhưng lại khiến con người ta nghiện. Nhưng vì tình yêu đến với nó quá ngọt, thậm trí không cần bỏ chút công sức vẫn nằm trong lòng bàn tay, vậy nên tình yêu ấy cũng dễ dàng lọt khỏi lòng bàn tay nó... thật dễ dàng.

Đến cuối cùng, nó vẫn cố chấp không nhận ra rằng Nguyên chỉ là mối tình đầu, là một cơn cảm lạnh lâu hơn bình thường. Còn Nam, người con trai đang rời xa nó lúc này, người mà nó luôn coi là bạn thân nhất mới đúng là người giữ vị trí quan trọng nhất trong trái tim nó.

Khi yêu thật sự có thể bất chấp tất cả sao? Không hề. Bởi ngoài tình yêu còn có những điều khác nữa ngăn cản. Như Nam đó chính là người anh trai mà cậu tôn sùng nhất, còn nó lại chính là sự cố chấp mà chính nó cũng không vượt qua được.

End.